

Tiden for at konferere herom, dels den, at jeg ikke vil, at en saadan Ansøgning fra min Side skal drages frem under Valgkampen i Danmark, da jeg ikke er Politiker. Men jeg vil og kan ikke fortsætte under de nuværende Forhold, ligegyldigt hvilken Regering der er, det være sig en radikal eller en konservativ, saa længe jeg ikke har Sikkerhed for, at den nuværende Holdning forandres. Jeg har gjort Landfogeden og Sorenskriveren bekendt med mit Synspunkt og Standpunkt, og de har bemyndiget mig til at udtale, at de er enige med mig deri." Jeg spørger den højtærede Justitsminister, jeg spørger dette Tings Medlemmer, om ikke man der har Forklaringen paa, at den højtærede Minister lod sig interviewe af „Eyns Venstreblad“ og skyndte sig med at meddele Amtmanden, at hans embedsmæssige Indberetninger for Justitsministeren stod til Troende. Jeg føler mig i saa Henseende fuldkommen overbevist om, at alle den højtærede Ministers Forsøg paa at borteskamotere denne Sag i Tvivlen om, hvilken Læsemaade man i Justitsministeriet den Dag kunde anvende overfor et indkommet Telegram, vil saavel overfor dette Tings Medlemmer som overfor den danske Offentlighed fuldstændigt og ganske mislykkes.

Jeg forstaaer naturligvis saa udmærket, at den højtærede Minister, naar han ikke vilde give Offentligheden den Oplysning gennem Forespørgselen her i Landstinget, som Offentligheden havde Krav paa, maatte hævde, at det var det Par Artikler, der havde staaet i „Fyns Tidende“, som gav ham denne Anledning. Jeg forstaaer det saa godt, men netop i denne Ministerens Optraeden ligger der efter min Mening en Tilidsættelse af den konstitutionelle Pligt, som enhver Minister i Henhold til Grundlovens § 61 har til ved alle de for ham til Raadighed staaende Midler at give et spørgende Ting de Oplysninger, som Tinget ønsker i en forelagt Sag. Ministeren kunde i en hvilken som helst anden Situation end den, han den 20. Marts stod i, have søgt at klare sig ud af disse Vanskeligheder ved Henviisning til Artikler i en ham modstaaende Presse, men dette Argument, denne Begrundelse af sin Fremgangsmaade burde Ministeren ikke have anvendt her i Tinget den 20. Marts, thi den var Udtryk for, at Ministeren ønskede at vildlede i Stedet for at vejlede, at fortie i Stedet for at oplyse. Og i Virkeligheden havde dette efter min Mening den yderligere Konsekvens, at Ministeren derved gjorde Brud paa selve den Tillid, Lands-

tinget ved den Lejlighed udviste til ham. Thi naar ingen her i Tinget fandt paa at afkræve den højtærede Justitsminister Oplæsning af Telegrammet af 17. Marts, som fuldstændig vilde have afsløret den hele Sag ved de Citater, dette Telegram indeholdt af tidligere afsendte Skrivelser, var det, efter min Mening, fordi man nærrede Tillid til, at Ministeren, selv om han ikke oplæste Telegrammet, dog gengav alle de Punkter i Telegrammet, der i det hele taget var af nogen som helst Betydning for Sagens Oplysning. Tinget viste ved ikke at afkræve den højtærede Minister Telegrammet oplæst Ministeren den Tillid, som det var naturligt for Landstinget, ogsaa for en Opposition, at udvise overfor en Minister i en Situation som denne, idet Tinget selvfølgelig burde gaa ud fra, at Ministeren loyalt opfyldte sin Pligt i Henhold til Grundlovens § 61. Men det var denne Tillid, som den højtærede Justitsminister den 20. Marts 1918 ikke gjorde Fyldest for. Derfor kunde den højtærede Justitsminister udtale her i Tinget: „Jeg er derfor ikke ganske klar over, hvad Telegrammet indeholder“, og faa Lov til at slippe igennem den Forhandling, der den Dag fandt Sted, med denne Paastand, der, som det nu med lysende Klarhed vil fremgaa for enhver, der ønsker at sætte sig ind i den foreliggende Sag — i første Række ved at gennemlæse den af Flertallet afgivne Betænkning —, var i afgjort Strid med den Viden, som den højtærede Justitsminister faktisk besad i Henhold til det, der nu, som sagt, ubestridelig er blevet oplyst for Kommissionen. Naar den højtærede Minister da siger, at den Optraeden, der udvistes af de tre Embedsmænd, var ubegribelig, ja, saa har Ministeren Ret, den var ubegribelig for alle andre i dette Land end for den højtærede Justitsminister og dem, som han havde indviet i denne Sag og dens Forhistorie. For dem forelaa denne Sag, i Henhold til hele dens Udvikling gennem de nærmest foregaaende Aar og i første Række afgørende og klart i Henhold til Skrivelsen fra Amtet af 5. Marts, saa fuldkommen oplyst, at der overhovedet for den højtærede Justitsminister ikke var nogen som helst Tvivl om, saavel hvad Hensigten med Telegrammet var, som hvilket Grundlag dette Telegram hvilede paa. Ved den Optraeden, som den højtærede Justitsminister udviste her i Tinget den 20. Marts 1918, lykkedes det ham at faa hele Debatten om den foreliggende Sag til at dreje sig om et Telegram, hvis Indhold i